

P. 6. 44

oo K

Theologie
P. VII 35. 625.

9
ASSERTIO
CATHOLICAE ET
ORTHODOXAE DOCTRI-
NAE: DE VERA ATQVE AETERNA
DEITATE FILII DEI
Domini nostri Ihesu
Christi.

Contra

*Fanaticos passim locorum renovantes
Veterum haesum Samosatani & Arij
furores.*

Proposita

In Gymnasio Bremensi

A

CHRISTOPHORO PEZELIO
S. Theologiae Doctore.

IN OFFICINA THEODORI GLVICHSTEIN,

ANNO CIO. IO. XXCIV.

MAGNIFICIS ET NOBILIS-
SIMIS VIRIS, PIETATE, DOCTRINA,
virtute, ac dignitate præstantissimis: Domino IKONICA-
pitaneo in Inhusen & Kniphusen, Baroni in Eltern & Vogel-
sang, Maiori domus hereditario in Bastinak &c. Et Domino
WILHELMO in Inhusen & Kniphusen, & Luzenbur-
gi ac Bergum Capitaneo &c. fratribus: Dominis
& Mæcenatibus suis reuerenter
colendis. S. P. D.

Visquis confessus fuerit Iesum esse Filium
DEI, in eo DEVS habitat & ipse in
DEO, inquit Iohannes. Et rursus: Quis
est, qui vincit mundum, nisi qui credit Ie-
sum esse Filium DEI? Qui habet Filium, habet
vitam. Et hic est verus Deus & vita æterna. Eadem
est confessio, omnium Apostolorum nomine à Petro
edita: Tu es Christus ille Filius DEI viuentis. Et
super hanc petram affirmat Christus ædificaturum se
esse Ecclesiam suam, cui portæ inferorum non sint
præualituræ. Contrarium verò docentes disertè no-
minat Iohannes, Antichristos: Quis est mendax, ni-
si qui negat Iesum esse Christum? Hic est Antichri-
stus negans Patrem & Filium. Quisquis negat Fili-
um, is ne Patrem quidem habet.

Hac de re, cum propter renouatas ab aliquibus
hoc nostro sæculo hæreses, iam olim in Ecclesia or-
thodoxa veris iudicijs damnatas, paulò accuratiùs
monendi essent adolescentes, qui studiorum causa in
schola nostra versantur: non solum in prælectioni-
bus publicis ante aliquot menses, summã veræ & im-
motæ doctrinæ de æterno Filio DEI, Domino ac li-
beratore nostro Iesu Christo fideliter repetij: sed post
instituta disputationum exercitia, eandem nunc in
hiscè Thesibus complectendam esse putavi: Quæ cum
hortatu

hortatu meorum collegarum, hoc ipso tempore in publicum ederentur, quo nobilitas vestra, ad Baptismū filiolæ affinis vestri vocata huc erat; non dubitavi in editione harum thesium, amplissimi vestri nominis mentionem facere, tum quia fauere vos intellexi initijs gymnasij nostri, in quo multi, sub vestra ditione nati, feliciter DEO iuuante discunt: tum quia nuper virum doctis. M. Casp. Alteneich, & propter ipsius integritatem, & meam comendationem beneficijs vestris dignum iudicastis, atque etiam intercessioni meæ p̄ vidua Ioh: Guttichij benignè assensistis: pro quibus me, ad obseruantiam meam vicissim declarandam obligatū vobis esse ostendere debui. Accessit etiā hæc causa, quòd in sacro S. administratione Baptismi, cui testes adhibiti fuistis, præsentia vestra & religiosa pietate, coram probastis veritatem huius fidei, de vera atque æterna Filij Dei diuinitate: quā cum Patre & Spiritu S. communē habet: Cuius confirmatio non alia potest esse efficacior, quā seria inuocatio, qualis fit in solenni ritu Baptismi sacri: De quo præclare Basilius: Baptizari nos oportet, sicut accepimus: Credere verò sicut baptizamur: Glorificare autem, sicut credimus, Patrem, Filium & Spiritum sanctum. Cuius vnus veri atque æterni DEI fauori & protectioni, nobilitatem vestram pijs precibus commendo. A vobis verò, nobilitate generis & omni virtutum genere præstantissimi Viri, peto, vt hanc meam Compellationem ex animo vestræ dignitatis obseruantissimo profectam, pro excellenti vestra humanitate in optimam partem accipiatis, & erga me, nostramque scholam beneuolentiam vestram perpetuò retineatis. Benè ac feliciter valete. Fabiranæ Saxonum Mense Octobri. Anno Christi 1584.

Vestram nobilitatem

Reuerenter colens

Christophorus Pezelius. D.

I.

VI hodiè ex Serueti blasphema schola egressi, veram atque aeternam Deitatem Christi oppugnant, hoc inter se commune habent, quòd Christum, non natura, sed donata, ut loquuntur, gratia largitate, DEVM esse profitentur: hoc est, Negant, vere & essentialiter esse DEVM ὁμοόσιον patri: Etsi propter officij præstantiam, & diuinitatis, seu donorum diuinorum (sic enim diuinitatis vocabulum interpretantur) excellentiam & plenitudinem, DEVM in scripturis nominari illum Concedunt.

II.

Sunt autem sententijs diuisi atque disiuncti à se inuicem, in eo: Quod alij quidem Arii atque Eunomij insaniam secuti, λόγον Creaturam esse dicunt, id est spiritum quendam à DEO ante alias res omnes creatum, qui in cæteris Creaturis condendis, administer DEI fuerit, ac tandem carne assumpta homo factus sit.

III.

Alij verò Ebionis, Cerinthi, Artemonis, Samosateni Phoroni furorem tuentes, Christum, quò ad naturam ψιλὸν ἀνθρώπων, id est, merum hominem esse falso asserunt, Qui non re ipsa, sed prædestinatione tantum, seu decreto DEI extiterit, antequam nasceretur ex virgine.

IIII.

Tanta est autem blasphemorum istorum proteruia & petulantia, ut se solos CHRISTVM VERVM apprehendisse gloriantur: Contra verò ut totum orbem Christianum à Veritate aberrasse, tetrè ac impiè cum summa temeritate & impudentia affirmare audeant.

Nam

V.

Non modo enim Athanasium, cuius Symbolum abijciunt, Sathanasium: sed etiam Ceteros antiquissimos Ecclesie Scriptores, qui Christum Θεούθενον, id est ex naturis duabus, diuina & humana constantem, seu Verè ac naturaliter tum Deum, tum hominem profitentur, Antichristos & falsiloquos nominant.

Et horribili cum blasphemia, (de qua jure ac meritò illud usurpamus, Deus te increpet Satan) Pseudochristum, imò Spurium Christum nuncupant: Quem filium Dei ab aeterno patre, & de essentia patris genitum, ac tandem assumpturum humanam naturam, ex Virgine Crediderunt sancti patres, antequam nasceretur in Carne: Post natiuitatem verò, Deum verum & hominem verum Catholica & orthodoxa Ecclesia piorum hucusq; uno consensu agnovit, inuocauit, & coluit.

VI.

Cum autem de fundamento Ecclesie, fidei & salutis nostrae agatur, quam totam funditus euerti necesse est, nisi constanter ac firmiter agnoscamus & profiteamur, Christum verè & natura DEVM esse: diligenter aduersus furores tum Fotinianorum istorum recentium, tum Ariomitarum, premunienda sunt mentes nostrae: Partim ardentè inuocatione, qua petamus, vt filius Dei Sathanam, blasphemum in organis suis reprimat, & gloriam aeternae Deitatis suae vindicet: Partim Consideratione accurata testimoniorum Verae & orthodoxae doctrinae, quae de hoc summo & praecipuo articulo Christianae religionis perspicuis & euidentibus sacrae scripturae dictis tradita, & Apostolorum atq; martyrum sanguine obsignata, & perpetuo ac immutabili totius Ecclesiae Christianae Consensu ad nos propagata est.

VII.

Vt igitur testemur, toto pectore nos abhorreere à blasphemis impiorum hostium filij Dei, & teneros animos iu-

uentutis aduersus fanaticas illorum prestigias veris & re-
ctis sententijs confirmemus : Primum Contra Samosate-
nianos ex scripturis duo haec demonstrabimus : Tum quod
natura in Christo DVÆ sint, diuina & Humana realiter
inter se distincta : Tum quod secundum diuinam naturam
Christus verè substitit seu HYPOSTASIN suam ha-
buerit, antequam ex virgine natus est. Postea verò Contra
Utrosq; tum Samosatenianos, tum Arianos euidenter do-
cebimus, Christum secundum eandem naturam diuinam
verè & essentialiter DEVM esse, equalem Deo patri, &
ὁμοῦσιον.

VIII.

Quod enim in Christo Iesu Domino nostro due natu-
ra agnoscendæ sint, diuina & humana: Omnes de Messia
promissiones in veteri testamento traditæ testantur, utpo-
tè duplicis nature mentionem manifeste comprehenden-
tes: Quarum precipuas breuiter saltem attigisse nunc sa-
tis sit, cum longior earum enarratio aliò pertineat.

IX.

Est autem prima & antiquiss. promissio his verbis in
Paradiso statim post lapsum reuelata primis parentibus :
Gen. 3. Semen mulieris CONTERET caput Serpentis :
Quæ verba Apostolus hoc modo interpretatus est 1. Ioh. 3.
FILIVS DEI apparuit, ut dissoluat opera Diaboli.

X.

Altera promissio ad Abraham facta est Gen. 22. In se-
mine tuo BENEDICENTVR omnes gentes : Id ad
Christum expresse accommodat Paulus Galat. 3. In Semine
tuo, inquit, qui est Christus. Et redemit nos de maledicto
legis Christus, factus pro nobis maledictum, ut in gentibus
BENEDICTIO Abrahe fieret in Christo Iesu.

XI.

Tertia promissio ad Dauidem repetita est 2. Sam. 7. et
1. Par.

1. Par. 17. *Suscitabo semen tuum post te, et egredietur de utero tuo, et firmabo regnum tuum: Ego ero ei in patrem et ipse erit mihi in filium. Quod de Christo & de diuina ipsius natura, (praesertim quod attinet ad Postremam illam descriptionem de mutua relatione inter patrem & filium) interpretatur Epistola ad Hebre. cap. 1. Et David ipse audita hac promissione ex clamat: Aspicias me in forma hominis, qui es in excelsis Iehoua D E V S.*

XII.

In his promissionibus cum disertè nominetur Messias: Semen mulieris, Semen Abrahae, Semen Davidis: Et Apostoli tamen haec interpretantes, eundem Messiam expresse nominant filium Dei: Praeterea & Conterere Caput serpentis & benedicere omnibus populis, & habere Regnum aeternum: nulli creaturae, sed soli atq; omnipotenti personae diuinae competat: necesse est sic agnosci à nobis Christum secundum promissiones exhibitum, ut in eo duas Naturas credamus & profiteamur, diuinam, secundum quam filius Dei est, & humanam, secundum quam ex Abrahamo & Davide natus est.

XIII.

Idem affirmant & Vaticinia prophetarum, & Euangelistarum narrationes, & Apostolorum dicta penè innumera, in quibus utrumq; nomen: Dei & hominis, Messiae tribuitur. Et vnus idemq; nominatur Filius hominis: Item filius Davidis & Mariae, & Filius altissimi.

XIIII.

Clamat Esai. cap. 7. Ecce virgo concipiet & pariet filium, et vocabitur nomen eius Immanuel. Quod Angelus ad Ioseph repetit Matth. 1. & Euangelista interpretatur: Nobiscum D E V S. Idem propheta cap. 9. inquit: Parvulus natus est nobis & filius datus est nobis.

XV.

Interpre-

Interpretatur & Angelus ad Mariam vim & sententiam promissionum, divinarum et summam vaticiniorum prophetorum de Christo: Hic erit magnus & filius altissimi & dabit illi Dominus DEVS sedem David patris sui & regnabit in domo Iacob in æternum, & Regni eius non erit finis. Dicit Filium Mariæ futurum, qui sit filius altissimi, & ex patre David proditurum, qui regnum æternum habiturus sit.

XVI.

Pæssim etiam in historia Euangelica Christus ipse se nominat aliàs filium hominis, aliàs Dei filium, Quod non potest intelligi vnius nature respectu, Ideoq; & Apostoli discrimen naturarum clare monstrant adhibita particula distinctiua.

XVII.

Nam Paulus Rom. 1. ait, se segregatum esse ad predicandum Euangelium Dei de Filio ipsius, facto ex semine Davidis SECUNDVM CARNEM, Declarato Filio Dei secundum SPIRITVM sanctificationis per resurrectionem à mortuis videlicet Iesu Christo Domino nostro. Nominat Christum filium Davidis secundum carnem, unde necessario sequitur, alio quàm Carnis respectu filium Dei esse, idq; Apostolus exprimit, cum secundum spiritum sanctificantem id est secundum naturam divinam ait declaratum esse Dei filium.

XVIII.

In hanc sententiam, & Rom. 9. inquit, Christum ex patribus esse secundum Carnem, qui tamen sit super omnia DEVS benedictus in secula.

XIX.

Vicina est huic argumento à diversis appellationibus Messia sumpto, grauisissima disputatio Christi aduersus Phariseos Matth. 22. cum ad illorum errorem de persona Messia

Messia refutandum querit ex eis Christus: Quid videtur vobis de Christo: Cuius filius est? Cumq; respondentibus illis Davidis filium esse: opponit: Quomodo ergo David in spiritu vocat eum Dominum dicens: Dixit Dominus Domino meo Sede à dextris meis. Si enim David vocat eum Dominum, quomodo filius eius est?

XX.

Hanc validissimam demonstrationem de duabus naturis in Christo agnoscendis, nos etiam novis illis Photinianis & Samosatensianis opponimus, summam argumentationis Christi hoc syllogismo complectentes:

Nullus filius in eadem natura & in eodem regno est Dominus sui patris. Quia filius successor in simili natura & vocatione revera est inferior a vo aut patre suo.

Messias non tantum est filius, sed etiam Dominus Davidis. Nec inane est hoc vocabulum aut inanis titulus sine re sed verum & reale Dominium significat, ut sit Messias Dominus Davidis, videlicet revera superior, eo ipso quia est defensor & protector & servator Davidis, & ei honorem & obedientiam David debet.

Non est igitur in Christo tantum humana natura, cuius ortu atq; nativitatem cum annis plus mille Davidis ætas antecesserit, non potuisset Messias tum prodesse Davidi aut Patre Davide superior esse, antequam ex posteritate illius prodijt, si non divina natura in eo sit secundum quam semper Ecclesie adfuit, antequam ex virgine & lumbis Davidis secundum Carnem natus est. Necesse est etiam regnum Messie nobilius esse regno Davidis, nimirum spirituale & aeternum, in quo divina potentia tum etiam regnans, revera fuerit protector & servator Davidis, dans ei liberationem aeternam deleta peccato et morte, & donans ei iusticiam & vitam aeternam, deniq; & in hac vita regens ac defendens eum in omnibus periculis.

B

Evidens

XXI.

Euidens duarum in Christo naturarum demonstratio est
& in ceteris scriptura dictis, in quibus tum DIVERSA
tum CONTRARIA de uno eodemq; Christo commemo-
rantur.

XXII.

Aliud seu diuersa sunt assumere seu accipere: & assu-
mi seu accipi. Non est igitur una eademq; natura λόγος
assumens carnem & caro assumta Ioh. 1. Alia est etiam
natura, secundum quam Christus splendor gloria & Cha-
racter substantia patris est & in forma Dei & aequalis
Deo. Alia est caro secundum quam semen Abrahae est fa-
ctus in similitudine hominum & habitu iuuentus ut ho-
mo & similis per omnia fratribus suis Ebr. 1. Philip. 2.

XXIII.

Prorsus autem contradictoria sunt, esse & non esse:
principium habere & non habere: immortalem esse & mori
ubiq; esse & certo in loco esse, quae tamen cum uni eidemq;
Christo tribuantur, quomodo unius naturae respectu dici
aut intelligi possunt? Concilient igitur nobis si possunt,
blasphemi isti, qui Christum *ψιλὸν ἀνθρώπων* esse fingunt,
haec uerissima scriptura dicta. Antequam Abraham erat,
ego sum, Et Christus ex semine Abraham natus est. In princi-
pio erat Verbum Et Cum uenisset plenitudo temporis factus
est ex muliere. Dedit filio habere vitam in semetipso, Et
Inclinato capite tradidit Iesus Spiritum suum. Filius homi-
nis cum Nicodemo in terris colloquitur ei; ad latus assistit
Et eodem momento in caelo est, ex eo; ante descendit. Ego
ad patrem vado & Ego sum in patre. Vidiſtis eum eun-
tem in Caelum & Ecce uobiscum sum usq; ad consummatio-
nem saeculi. Creuit aetate et sapientia, & habitat in ipso om-
nis plenitudo Diuinitatis corporaliter. Ego & pater unum
sumus & Pater maior me est &c.

Omitta

XXIIII.

Omitto causas copulationis duarum naturarum in Christo, de quibus aliàs dicendū erit unico illo Vigiliij martyris dicto nunc contentus, qui Dialo. s. ex mediatoris officio duas in Christo naturas esse euincit Quia, inquit, si una est natura mediatoris, in eo quod est unum et singulare salutis nostræ remediū, frustrabitur Sacramentum. Vnde enim medius erit, si utrumq; non habuerit? Nam nisi talem dederis inter DEVM & homines, qui ita sit medius, ut ex utroq; utrumq; sit, id est ut et DEVS sit propter diuinitatis, & idem homo sit propter humanitatis naturam, humana diuinis quemadmodam reconcilientur, non ostendis. Et mox: Quia reconciliationis Sacramentum immaculatum flagitabat Sacrificium, talis hostia requirenda fuerat, quæ ita media esset inter Deum, & homines, ut & morti succumberet, per illud quod hominis habebat, & mortem vinceret, per illud quod in se diuinitatis tenebat.

XXV.

ETSI autem ex ijs quæ de duarum in Christo naturarum diversitate hætenus dicta sunt, non obscure intelligi potest, Secundum diuinam naturam nequaquam capisse Christum existere, cum Homo natus est: tamen ut evidentior sit novorum Samosatensianorum refutatio, seorsim, ac peculiariter de hypostasi, seu subsistentia Christi secundum diuinam naturam, ante incarnationem, insigniora quedam S. Scriptura testimonia recitabimus.

XXVI.

Inter ea primum locum merito tribuimus narrationi Iohannis Euangelistæ, qui historiam Euangelij sui ab hoc articulo exorsus est, ut in illustri loco testimonium extaret, ac omnibus mox initio in conspectu esset. Hic de λόγῳ antequam caro factus est alta voce clamat, In principio erat

B 2 Verbum

Verbum, id est, cum nec tempus nec creatura ulla esset, iam
tum subsistebat. Huic λόγῳ postea tribuit mundi & re-
rum omnium subsistentium creationem. Omnia per ipsum
facta sunt, & sine ipso factum est nihil, quod factum est,
Addit etiam, In mundo erat & mundus eum non cognovit
Deniq; carnem factum esse ait, hoc est unitum carni, quod de
voce aut cogitatione transeunte dici non potest, cum quod
per se ὁφισαμενον non est, naturam aliam viventem Unire si-
bi, & perpetuo, ac immutabili federe copulare non possit.

X XVII.

Vt autem nomen τῆς λόγῳ quo Iohannes singulari consi-
lio usus est appellationi SAPIENTIAE, quae apud Salo-
monem de filio Dei extat, vicina est: sic haud dubie Iohan-
nes in conspectu habuit locum Proverbiorum 8. in quo cir-
cumstantia textus ostendunt dici de Sapientia ὁφισαμενῆ quae
formatrix fuit ordinis & aeternitatis in creatione operum
mundi etiam antequam missa est ad homines, quorum con-
versatione iam inde ab initio orbis Conditum delectatum se
fuisse dulcissime affirmat.

X XVIII.

Conferantur huc & similia dicta ut Mich. 5. Ex Be-
thlehē prodibit mihi dux, qui gubernaturus est populum
meum Israel, Et egressiones eius ab initio à diebus seculi seu
aeternitatis Quem locum interpretans Theodoretus praclare
inquit Dial. 1. Verba, Ex te mihi proditurus est dux, nati-
uitatem secundum carnem in novissimis diebus factam
describunt. Illa verò clausula (quam paulo ante ait frau-
dulenter omissam esse à Phariseis, Cum vaticinium Mi-
cheae de Messia coram Herode citarent) Egressiones eius à
diebus aeternitatis, aperte aeternam subsistentiam pra-
dicant.

X XIX.

Sed & Christi ipsius asseuerationes perspicuae sunt Joh. 8.
Amen

Amen Amen dico vobis, antequam Abraham fieret, EGO SVM. Et Ioh. 17. Glorifica me pater apud te ipsum ea gloria quam HABUI apud te, priusquam mundus fieret. Et passim forma illa verborum repetitur, quæ sine omni dubitatione demonstrat Christum ante manifestationem in Carne fuisse ὁ Φιζερμενον. Ioh. 6. Descendi de Cælo. Ioh. 8. Ego de supernis sum. Ioh. 16. Exivi à patre & veni in mundum Et Ioh. 3. Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum Unigenitum daret. Sic & Baptista inquit: Ipse est qui post me venturus est, qui ante me fuit. Et Paulus Coloss. 1. Omnia per illum, & in illo creata sunt, & ipse EST ante omnia, & omnia per ipsum consistunt.

XXX.

Maximè autem illustre argumentum subsistentiæ Ἰσλόγῃ ante assumptam carnem sumi potest à perpetuis beneficijs Mediatoris erga Ecclesiam, qualia sum Reuelatio patris, de qua dicitur: Nemo novit patrem nisi Filius & cui Filius voluerit reuelare: Acceptatio gratuita credentium seu reconciliatio cum DEO seu adoptio in filios Dei, iuxta dictum: Quotquot receperunt eum, dedit eis potestatem seu ius ac dignitatem illam eximiam filios Dei fieri his, qui in nomen eius credunt: Donatio Spiritus Sancti, qui et Spiritus Christi vocatur, quem, qui non habet, ut Rom. 8. dicitur, is Christi non est: Deprecatio seu intercessio assidua pro saluandis omnibus, sine cuius fiducia nemo unquam ad Deum accedere potuit: Deniq; præsentia efficax in collectione, gubernatione, defensione, ac liberatione uniuersæ Ecclesiæ, ac singulorum piorum de qua Paulus inquit: Dedit ipsum caput super omnia ipsi Ecclesiæ, quæ est corpus ipsius, & complementum eius, qui omnia implet seu perficit in omnibus.

XXXI.

Hæc beneficia omnia & singula, nequaquam ad tempus novi

pus novⁱ testamenti restringi debent, aut possunt. Neq³ enim Christus manifestare patrem primū capit, cum de Maria natus est, Neq³ in novo tantum Testamento credentes in Christum filij Dei fiunt, neq³ Spiritu Christi, aut deprecatione, aut gubernatione, & presentia ipsius caruerunt sancti patres ante natum Messiam: sed ab initio assistens filius suo plasmati, ut Irenⁱ verbis utar, revelavit omnibus patrem, quibus voluit, & quando voluit, & quem admodum voluit: Et credentes in filium, iam tūm existentem statuebant Deum patrem suum, & se eius filios esse, & habitantem in se Spiritum Christi habebant: atq³ intercessione ac umbraculo mediatoris huius tegebantur ab ira Dei, & hunc ipsum liberatorem sentiebant sibi presentem esse in arumnis huius vite & media morte.

XXXII.

Cū autem Non Entis nulla sint actiones: nulla efficacia: aut ostendant Samosat^{en}iani isti, expertes fuisse patres sanctos in veteri Testamento omnium istorum beneficiorum Christi: aut nobiscum vel potius cum scriptura ipsa fateantur, fuisse Christum secundum divinitatem, etiam antequam in carne manifestatus est. Nam neq³ dele-
re ex sacris libris, neq³ ex hominum piorum animis tollere poterunt Oracula illa Spiritus S. quibus Christus ipse autor atq³ effector istorum beneficiorum esse dicitur, utpote cui potestas omnis carnis data est, ut ipse vitam eternam det electis omnibus, qui inde usq³ ab initio mundi vixerunt, aut deinceps uicturi sunt. Imò ne hæc quidem expressa testimonia de presentia Christi in Ecclesia veteris Testamenti negare poterunt 1. Cor. 10. Non tentemus Christum, sicut quidam illorum tentaverunt, & à serpentibus extincti sunt. Ioh. 12. Hæc dixit Esaias, quando vidit gloriam eius, videlicet sedentem ipsum in excelso throno aspiciens, & ab angelis presentem celebrari audiens, & vocem eius perci-
piens

piens immediatè ipsum vocantis ad munus propheticum.

XXXIII.

Nec verò ad aliam personam, quàm ad filium referrì possunt patefactiones, in quibus is qui ad Patriarchas loquitur, simul & Angelus Domini & Dominus ipse nominatur, cui & adoratio à sanctis patribus exhibita & sacrificia oblata sunt. Hunc Abraham conuiuio excepit & adorauit medium euntem inter angelos. Gen. 18. Hic à Iehoua patre, Iehoua ipse pluit super Sodomam sulphur & ignem de celo. Gen. 19. Hic Patriarcha Iacob apparuit in somnis Gen. 28 & postea in specie viri cum Iacob luctatus est Gen. 31. sicut & Iacob ipse huius Domini mentionem facit Gen. 48. Cum benedicens nepotibus suis, ex filio Ioseph, angelum nominat qui eripuerit eum de cunctis malis. Hic est etiam qui dicit Mosi Exod 3. Vidisse se afflictionem populi sui in Ægypto, & descendisse ut eruat eos. Et qui de nomine suo interrogatus inquit Ego ero, qui ero. Idem se ostendens Iosua in campo Hierichuntis, ducem se profitetur exercitus Domini Ioh. 5. Idem parentibus Simsonis apparens, nomen suum admirabile esse respondet, & sacrificia sibi fieri, & adorationem prestari sinit, quod minimè competit creatis angelis Deniq; hic est, ut grauissimè Tertull. inquit contra Praxeam, qui ad humana semper colloquia descendit, ab Adam usq; ad Patriarchas & Prophetas, in visione, in somno, in speculo, in anigmate, ordinem suum praestruens ab initio semper, ut nobis fidem firmaret, ut facilius crederemus Filium Dei descendisse in saeculum, & retrò quid eiusmodi gestum, cognosceremus.

XXXIII.

VERVM opponamus deinceps tum Samosatensis istis tum Arianis ceteris argumenta & demonstrationes & γραμμάσ ἀλλὰ γραφικάσ, ut Basilus loqui solet, quibus certò atq; euidenter euincamus, Christum secundum eam naturans

naturam, iuxta quam ante incarnationem extitit, & presens atq. efficax in Ecclesia omnium temporum fuit: non tantum nuncupatione, sed reipsa, neq. figurato aliquo loquendi modo, sed propriè ac essentialiter Deum esse, & qualem & ὁμοῦσιον Patri.

XXXV.

Sit igitur PRIMVM Argumentum ex appellationibus, quæ expressè Christo in sacris literis, non tam humane quàm divine nature, respectu tribuuntur, desumptum, videlicet quod & Filius Dei, & Deus, & Iehova nominatur.

XXXVI.

Etsi enim angeli & ceteri homines propter gratiam adoptionis nonnunquam filij Dei vocantur: tamen solus Christus tum in veteri, tum novo testamento peculiari ratione Filius Dei nominatur, nimirum quia natura Filius est, unde immutabiliter sequitur: Et quod vere genitus sit ex substantia patris, & quod eiusdem sit cum patre essentia. Vniuersaliter enim filius naturalis paternæ essentia per generationem est particeps.

XXXVII.

Natura autem Dei filium esse Christum, cum epitheta illa ostendunt, quæ ipsi soli tribuuntur, quod sit in sinu patris Iohan. 1. unigenitus Ioh. 1. & 3. ὁ ἦν ἐν ἰσχυρῶν Matth. 3. & 17 & proprius Rom 8. & unicus, ut in Symbolo Apostolico dicitur: Tum etiam ceteræ descriptiones huius filij demonstrant, quæ alijs Dei filijs prorsus non conveniunt: unde & Iudei amissa doctrina sanctorum patrum Christo propterea irascuntur, quod cum Deum peculiariter diceret patrem suum, æqualem se Deo faceret.

XXXVIII.

Quis enim non conuincatur, divinam essentiam significari in hoc filio, cum Christus inquit: Pater meus usq. modo ope-

do operatur & ego operor. & pater diligit filium & omnia demonstrat ei, quæ ipse facit, ut omnes honorent filium, sicut honorant patrem. Ioh. 5. Et cum Apostoli de hoc filio a. iunt: Nouissimè locutus est per filium per quem & secula fecit, qui splendor est gloria, & character substantia eius. Hebr. 1. Et declaratus est esse filius Dei in potentia secundum spiritum sanctificationis per resurrectionem. Rom. 1. Et acceptos ac gratos nos sibi fecit in dilecto filio suo Ephes. 1.

XXXIX.

Quamquam verò & Dei nomen interdum rebus creatis figuratè seu metaphoricè attribuitur, non tam propter essentiam, quam propter officium aliquod diuinum, ut cum Dij nominantur angeli psalm. 97. Et magistratus psal. 82. & Exod. 22. Et Moses vocatur Deus Pharaonis Exod. 4. & 7. Imò & per Catachresin, secundum opinionem & errorem hominum, venter quorundam Deus Philipp. 3 & Diabolus Deus huius seculi 2. Cor. 4. Et gentium idola, Dij appellantur 2. Cor. 8 quæ tamen natura Dij non sunt. Galat. 4. Tamen Christo propriè seu absolutè & definitiuè (ut Ireneus loquitur) Dei nomen scriptura attribuit ad describendam diuinam in eo essentiam, ut cum Christus Esai. 7. Immanuel & 9 Deus fortis, & psalm. 45 (quem Epistola ad Hebr. ad deitatem filij probandam allegat) sine ullo alio adiuncto tali, quod impropiam vocabuli usurpationem significet, simpliciter Deus appellatur: Sic & Iohan. 1. expressè dicitur, θεὸς ἦν ὁ λόγος Verbum erat Deus Ac ne sit ambiguitas in vocabulo Dei, eiusmodi proprietes & opera λογῶν simul in eadem narratione attribuuntur, quæ non nisi naturæ diuinæ conveniunt. Quid? quòd Christus nominatur verus Deus, & vita æterna 1. Ioh. 5. Et Deus super omnia laudandus in secula Rom. 9. Et magnus ille Deus ac saluator noster Tit. 2.

C

Proprijsi-

XL.

Propriusimum autem & essenziale Dei nomen est Iehova, quo scriptura verum ac uivum Deum patefactum in Ecclesia ab omnibus creaturis & commenticijs Ethnicorum numinibus discernit. Id verò, cum sapissimè tribuatur Christo in sacris literis, omnem de essentia natura divinæ in Christo dubitationem prorsus excludit.

XLI.

Suscitabo inquit æternus pater apud Ieremiam cap. 23 & 33. Dauidi germen iustum: Et hoc nomen est ei, quod vocabunt eum Iehova iusticia nostra. Manifestè vocat Messiam, non solum germen Dauidis, sed etiam Iehouam.

XLII.

Quod autem Moses inquit Num. 21 Iehovam tentatum esse ab Israelitis, id diserte de Christo interpretatur Paulus 1. Cor. 10 Cum ait Ab Israelis tentatum esse Christum in deserto.

XLIII.

Idem Apostolus psalmum 68. in quo sunt hæc verba: Iehova nomen illi Exultate ei in conspectu eius, ad Christum accommodat Ephes. 4. Et locum Esai. 8. Sanctificate Iehovam exercituum, qui in lapidem offensionis erit, de Christo interpretatur Simeon Luc. 2. & Paulus Rom. 9. & Petrus 1. Pet. 2. Et quod Esa. 25. dicitur: Auferet Iehova lacrymam ab omni facie. Et hic est Iehova sustinuimus eum &c. Apocalypsis Iohannis Cap. 7. & 21 de Christo citat.

XLIIII.

Magno etiam consensu Euangelistæ ad Christum accommodant verba illa Esaiæ: Parate viam Iehovæ. Et quæ eodem in loco Esaiæ sequuntur: Ecce Iehova Adonai in fortitudine venit, Ecce merces eius cum eo, sicut pastor gregem suum pascet in brachio &c. Christus ipse ad sese Ioh. 10. & Apocalypsis cap. 22. ad Christum accommodat. Pertinet huc & loca illa

loca illa Gen. 18. 19. 28. 31. Exod. 3. Ioh. 5. Jud. 13. quorum paulo ante mentio facta est, qua neq; de creato angelo: sed de filio intelligi necesse est, qui pariter & angelus Domini vocatur & Dominus seu Iehova ipse. Nec dubium est ad nomen Iehovæ etiam Thomam Apostolum respexisse, cum procidens ad genua Christi exclamat: Dominus meus & Deus meus.

XLV.

Alterum argumentum vera in Christo Deitatis, ATTRIBUTA seu proprietates Dei essentialis nobis suppeditant Qualia sunt in primis Aeternitas, omnipotentia, omniscientia & omnipresens. Quibus verum Deum ab omnibus creaturis atq; adeo etiam a carne à Christo assumpta (quidquid sanè Eutychiani novi monstruosum dogma de reali seu physica communicatione in naturis tuentes, in Contrarium afferant) tanquam proprijs notis immutabiliter discerni constat.

XLVI.

Ego Dominus, dicitur Esai. 41 & 44 primus & novissimus ego sum. Et absq; me non est DEVS. Id Christo tribuitur Apocal: 1. Ego sum α & ω , principium & finis dicit Dominus qui est, qui erat & qui venturus est Omnipotens. Et paulo post: Noli timere Ego primus & novissimus. Et vivo & mortuus fui: Et ecce sum vivens in secula seculorum, & habeo claves mortis & inferni.

XLVII.

De eadem aeternitate filij citat Epistola ad Hebraeos verba psalmi 102. Tu Domine in aeternum permanes. Initio tu terram fundasti & opera manum tuarum sunt caeli. Et longa descriptio eiusdem aeternitatis Filij Dei est proverb. 8 Ab aeterno ordinata sum. Sic & Mich. 5. de Messia dicitur Egressus eius ab initio à diebus aeternitatis,

XLVIII.

C 2

Sed maxi-

Sed maximè insigne est testimonium Iohannis. In principio erat λόγος, de quo rectè Basilius: Si tenueris firmiter hanc vocem, nihil damni afferre tibi poterunt mala artes Sophistarum. Si enim dicant illi, si natus est filius, fuit ergo cum non erat, Tu contra: In principio Erat. Si pergant illi, Atqui cum genitus sit, quomodo erat ante generationem tu ne dimittas hoc ERAT ne relinquant hoc In principio, Sicut enim hi, qui in mari fluctuant, cum duabus anchoris nauem sistere possunt, non metuunt naufragium: ita & tu velut ex alto despicias turbas illas quas Spiritus malitia excitauit ad multorum fidem subvertendam, si animam tuam firmaueris euidencia & certitudine horum verborum, In principio erat λόγος.

XLIX.

De omnipotentia solius Dei vel ipsum nomen παντοκράτορος qua voce L. XX. reddiderunt Hebraum illud El schaddai abundè testatur. Et ex psalm. 114 & 135 dictum hoc omnibus pijs notissimum est: DEVS noster in calis, Omnia quaecunq; voluit fecit. At de filij omnipotentia nihil clarius dici potest, quàm quod Christus ipse inquit Io. 5. Quaecunq; facit pater, ea filius facit pariter Et Ioh. 10. Non rapiet oves meas quisquam de manu mea, quia ego & pater unum sumus Et παντοκράτορος nomen expresse Christo tribuitur Apocal. 1. & psal. 68.

L.

Cum omniscientia nominatur, simul comprehenditur sapientia infinita & scrutatio intimorum recessum cordis & cognitio omnium arcanorum, eaq; ex sese non ex alterius reuelatione Itē vno & eode intelligendi actu intueri omnia praeterita, presentia, & futura. Hæc soli Deo tribuit scriptura, iuxta dicta Rom. 16. Soli sapienti Deo sit gloria. Ierem. 17. Ego Dominus scrutans corda & probans renes Heb. 4. Omnia sunt aperta oculis eius. Eadem verò ad Christum

stum scriptura ipsa accommodat, ut Apocal, 2. Hac dicit Filius Dei Qui habet oculos tanquam flammam ignis Ego sum scrutans corda & renes. Ioh. 2. Ipse sciebat quid esset in homine Matth. 11. Nemo patrem novit nisi Filius. Denique historia apud Evangelistas plurima recitantur, qua ostendunt Christo quaquam absenti secundum Corpus, tamen exactissime nota fuisse, qua alibi gerebantur. Et quoties revelat arcanas cogitationes cordium in discipulis & Pharisaeis? Futura verò sic & prouidet & prae-dicit, ut si praesentia essent.

L I.

Vt autem essentia immensitas soli Deo competit: Sic nulli creatura congruit omnipraesentia, de qua dicitur, Caelum & terram ego impleo dicit Dominus. Ierem. 23. & 1. Reg. 8. Ecce caelum & caeli caelorum non capiunt te. Vnde rectè Athanasius Dial. 1. Το πανταχῶς ἐστὶν ὁμοῦσσιον Ἰω̄ Ἰε̄ω̄ Tribuit autem Christo scriptura expresse, quod simul sit in caelo & in terris praesens, & habitet in cordibus piorum, & ubique seruet omnia: Ioh. 3. Filius hominis qui est in caelo. Matth. 18 Vbi duo aut tres Matth. 28. Ecce ego vobiscum sum &c. Ioh. 14. veniemus ad eum. Ephes. 3. Christus habitat in cordibus nostris per fidem. Ephes. 4. Qui descendit ipse est qui ascendit, ut impleret omnia Coloss. 1. Omnia per illum consistunt. Quae, natura divina in Christo respectu, intelligi oportere, illud necessario euincit, quod caro Christi, sicut substantiam habet finitam & circumscriptam, Sic in loco est secundum veri corporis modum, hoc est ut retineat οὐ μὲν ἰσίου membrorum corporis & partem habeat extra aliam partem.

L II.

Cum igitur axioma hoc immotum sit: Cuicumque tribuitur proprium, quod uni soli essentia conuenit, huic etiam essentiam ipsam tribui necesse est: Et Christo scriptura expresse attribuat, quaecumque propria sunt soli natura divina,

sine omni dubitatione statuendum est Christum verè ac natura Deum esse. Quod quidem & OPERA eius divina ostendunt, de quibus ipse ait Iohan. 10. Si non facio opera patris mei, nolite mihi credere: Sin autem facio, etsi mihi non credatis, operibus tamen Credite, ut agnoscatis quod pater in me, & ego in patre sim. Quò etiam regula illa ab orthodoxa antiquitate magno consensu tradita pertinet: Quorum operationes sunt eadem, eorundem naturam atq; essentiam quoq; eandem esse oportet.

LIII.

Addendum est ergò ad superiora TERTIV Argumentum, desumptum ex operibus quæ spectant tum ad generalem, tum ad specialem Dei actionem, Item ex miraculis diuinis eiusmodi, quæ sunt extraordinaria Dei solius opera.

LIIII.

Pereant, inquit Ieremias Cap. 10. è terra, & sub calis istis, Dii, qui Calum & terram non fecerunt. Et de Deo scriptum est In ipso uiuimus, movemur, & sumus. Assignat autem scriptura Filio Dei creationem & conseruationem rerum omnium in his dictis evidentissimis, & maximè perspicuis. Hebr. 1. ex psalm. 102. Tu initio terram fundasti, et opera manum tuarum sunt cali. Item Portat omnia verbo potentia sua. Proverb. 8. Fui cum eo artifex. Ioh. 1. Omnia per ipsum facta sunt. Colos. 1. Per eum condita sunt omnia, quæ in Calis sunt, & quæ in terra, siue visibilia, siue inuisibilia, siue throni, siue dominationes &c.

LV

Neg; vero finita aut creata potentia, sed simpliciter Dei solius opera sunt, quæ ad electionem, Vocationem, iustificationem, & glorificationem Ecclesie, & singulorum electorum pertinent, qualia sunt, Colligere ex genere humano ceterum Saluandorum, instituire & Conseruare ministerium verbi,

verbi, remittere peccata, restituere iusticiam, illuminare mentes, flectere voluntates, consolari corda. Quæ & ipsa, Christo tribuit scriptura Ioh. 13. Ego scio quos elegerim. Ioh. 10. Ego cognosco oves meas & cognoscor ab eis, Esa. 43 Et nunc sic dicit creator tuus ò Iacob. Ne timeas, ego enim redemi te, vocavi te nomine tuo, ut meus es es tu, seruire me fecisti iniquitatibus tuis. Matth. 9. Filius hominis potestatem habet in terris remittendi peccata. Ioh. 15. Ego sum vitis, vos palmites: sine me nihil potestis facere. Luc. 24. Aperuit mentem eorum, ut intelligerent scripturas. Gala. 2. viuit in me Christus. Ioh. 11. Ego sum resurrectio & uita. Qui in me credit, etiamsi mortuus fuerit, uiuet. Et omnis qui uiuit & credit in me, non morietur in aeternum.

LVI.

Plena est etiam scriptura testimoniorum de miraculis Christi, quibus quod unius veri Dei proprium est, pro sua voluntate non aliena sed propria uirtute mutauit ordinem nature in creaturis, ut uerè ostenderet se harum Dominum esse, sanatis omnis generis morbis qui humana ope erant insanabiles, Diabolis inuitis eiectis, aqua in uinum conuersa deniq; signis alijs innumeris editis, atq; etiam potestate similia miracula in nomine suo faciendi Apostolis data. Quorum singula si describerentur, ne mundus quidem capere posset omnes libros. Hac autem scripta sunt ut credatis Iesum esse Christum filium Dei, ut credentes uitam habeatis per nomen eius Ioh. 21.

LVII.

Postremò efficacissima confirmatio veræ deitatis Christi est **INVOCATIO** et Cateri cultus diuini, quos uniuersa scriptura prophetica & Apostolica, & Ecclesia omnium temporum Christo tribuit. Omni enim exceptione maiora sunt hæc immota principia & axiomata: Ego sum Dominus Deus tuus: Non habebis Deos alienos coram me. Exod.

Exod. 20. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota anima tua, & omnibus viribus tuis: Dominum Deum tuum timebis, & illi soli seruias, ac per nomen eius iurabis. Deut. 6. Invoca me in die tribulationis, & eripiam te, & glorificabis me Psalm. 50. Gloriam meam alteri non dabo Esai. 42. Benedictus homo qui confidit Domino, Jerem. 17. Imo ratio & natura ipsa fidei & inuocationis clarissimè evincit, nullam creaturam secundum se invocandam esse, aut in ea sperandum atq; credendum, cum non possit in tueri gemitus, precantium, nec possit discernere veram inuocationem à falsa: nec cor in serijs doloribus & periculis presentibus acquiescere omninò possit, nisi in eo, qui liberationem à peccato & mortè, donationem iusticie & vitæ æternæ, conseruationem naturæ & vitæ corporalis vere & efficaciter dare potest.

LVIII.

Cui autem ignota sunt hæc præcepta de inuocatione Christi, quæ uniuersum Dei cultum complectuntur? Ioh. 5. ut omnes honorent filium similiter ac patrem. Psal. 2. Beati omnes qui confidunt in eo. Psalm. 45. Concupiscet rex decorem tuum, Et ipse est Dominus DEVS tuus, & adorabis eum Psalm. 97. Adorabunt eum omnes angeli Dei Esai. 11. Stabit radix Iesse in signum populorum, Gentes ipsum deprecabuntur Ioh. 9. Credis ne in filium Dei? Ioh. 14. Ne turbetur cor vestrum, Creditis in Deum, & in me credite. Matth. 11. Venite ad me omnes qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos.

LIX.

Quàm verò euidentia sunt exempla veteris & Noui testamenti, quibus fideles compellant filium Dei inde usq; ab initio missum ad Ecclesiam? Angelus qui eripuit me de cunctis malis, benedicat pueris istis, inquit Iacob Gen. 48. Domine adiuua nos: perimus, clamant discipuli Matth. 8.

Et Ange

Et Auge nobis fidem Luc. 17. Et pater demoniaci Marc. 9. Credo domine, sed opem fer mea infirmitati. Et Thomas Ioh. 20. Dominus meus, & Deus meus. Stephanus etiam iam moriturus Christum inuocat: Domine Iesu suscipe spiritum meum. Ananias Act. 9. testatur totam Ecclesiam fidelium inuocasse Christum. Qui invocant, inquit, nomen tuum.

L X.

Pertinent huc & vota, & salutationes, in quibus Apostolicæ Epistola expressè coniungunt mentionem Filij & Patris, cum plerumq; sic ordiuntur, Gratia & pax à DEO Patre & Domino nostro Iesu Christo: Et cum hac clausula finiunt Epistolas suas: Gratia Domini nostri Iesu Christi sit vobiscum. Deniq; cum in medio Epistolarum has preces ardenti spiritu exprimunt. 1. Theß. 3. Ipse Deus & pater noster, & Dominus N. J. C. dirigat viam nostram ad vos. 2. Theß. 2. Ipse vero D. N. I. C. & Deus ac pater noster, qui dilexit nos & dedit consolationem aeternam & spem bonam per gratiam Consoletur corda vestra & stabiliat vos in omni sermone & opere bono.

L X I.

Eodem referrì debent formula iurandi, & gratiarum actiones usitatae Apostolis. Veritatem dico in Christo, inquit Paulus Rom. 9. Non mentior. Et 1. Tim. 1. Gratiam habeo Christo Iesu D. N. quod fidelem me existimauit. Et 2. Pet. 2. Crescite in gratia & agnitione D. N. I. C. cui gloria nunc & in secula.

L X II.

Deniq; perpetua Ecclesie vox est inde usq; à temporibus Apostolorum usurpata apud fideles in publicis & priuatis precibus Χριστὲ ἐλέησον. Et in nomen Christi, quotquot nominantur Christiani, baptizati sunt.

L X III.

D

Quæ

Quae omnia cogitare nos assidue prodest, tum ad confirmandam fidem nostram de Christo Mediatore & Salvatore nostro unico, tum ad exercendam invocationem, in qua & consolatio, quam habemus in Christo Θεου Υιόν Θεόν exuscitanda quotidie est, & seiungenda atq; separanda confessio nostra à blasphemijs & ululatibus hostium aeterni filij Dei, Quibus hanc etiam precationis formulam opponimus, quae in graeca liturgia adhuc retinetur, quamq; in Synodo Constantinopolitana, quae fuit Oecumenica quinta, scriptam esse aiunt: Unigenite fili & verbum Dei, qui cum immortalis sis, assumpsisti humanam naturam propter nostram salutem, Et ex sancta Dei genitrice homo factus, & crucifixus es. Christe Deus, qui mortem morte proculcasti, & simul glorificaris cum patre & Spiritu sancto, SALVA NOS. AMEN.

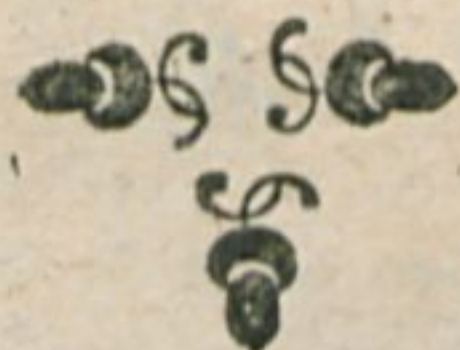

CONFESSIO GREGORII
NEOCAESARIENSIS CUIVS DOCTRINAM
Ecclesia eius temporis purissimam esse
iudicauit Euseb. lib. 7. pag. 173. in
græco textu.

*V*Nus Deus Pater Verbi viuentis, sapientia subsisten-
tis & imaginis suæ integer integra genitor, Pater
Filij vnigeniti: Vnus Dominus solus ex solo, imago Pa-
tris, Verbum efficax, Filius sempiternus ex sempiterno:
Vnus Spiritus Sanctus, ex Deo substantiam habens, qui
per Filium apparuit, sanctificans, per quem Deus super
omnia, & in omnibus cognoscitur.

Ignatius ad Antiochenos Epist. 9.

Quicumq; Deum Vnum & solum sic an-
nunciat, vt Deitatem Christi tollat, is Ve-
rè, Diabolus est, & hostis omnis iusticia.

COMPRESSIO GREGORII

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

IN OCCASIONE CIVIS ROTTA

A3 52 5/k,8

ULB Halle 3
001 943 405

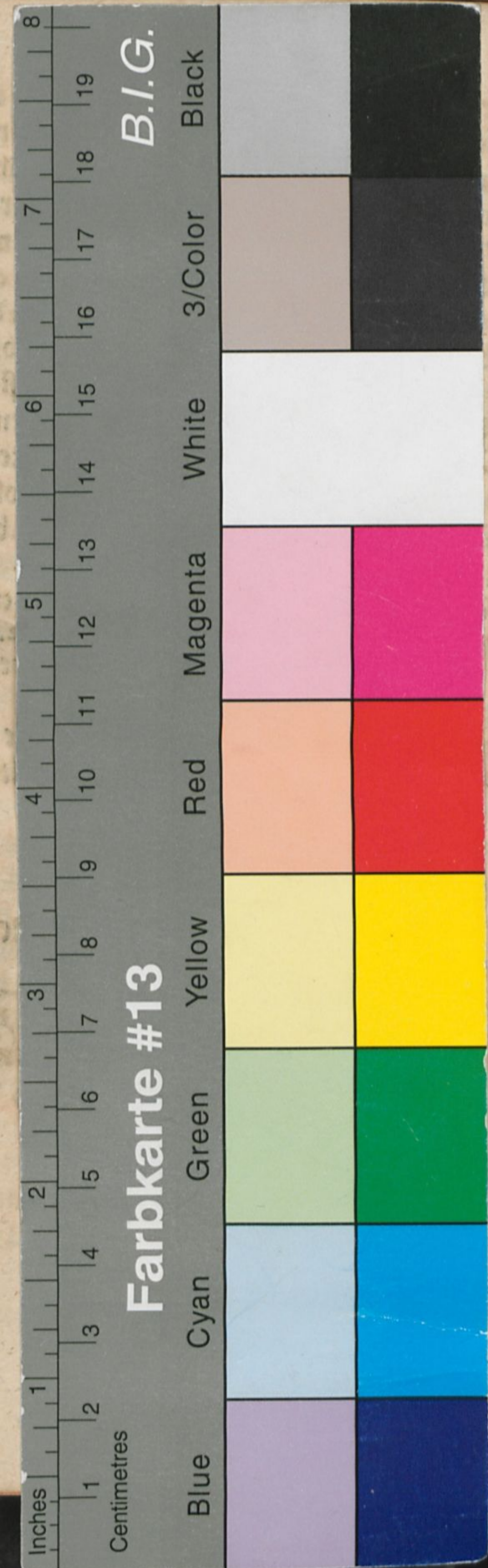

sb

[Faint, mostly illegible text in a Gothic script, likely a legal or ecclesiastical document.]

[Faint, mostly illegible text in a Gothic script, likely a legal or ecclesiastical document.]

9

ASSERTIO
CATHOLICAE ET
ORTHODOXAE DOCTRI-
NAE: DE VERA ATQVE AETERNA
DEITATE FILII DEI
Domini nostri Ihesu
Christi.

Contra
Fanaticos passim locorum renovantes
Veterum haesum Samosatani & Arij
furores.

Proposita
In Gymnasio Bremensi
CHRISTOPHORO PEZELIO
S. Theologiae Doctore.

IN OFFICINA THEODORI GLVICHSTEIN,
ANNO CIO. IO. XXXIV.